

Ashley Carrigan

Két lépésre

a mennyországtól

Két lépésre a mennyországtól

Ashley Carrigan

Publio Kiadó

2014.

Minden jog fenntartva!

Első fejezet

A pezsgőspoharak nagyon gyorsan kiürültek. A kiadó légkondicionált irodájának kellemes hűvöse ellenére is jól esett a hideg buborékos ital az egybegyűlteknél. Elég volt az üvegtáblákon kívüli forró nyárra gondolni és máris újabb pohárral vált aktuálissá a pezsgőből.

- Tudod már, mire költöd ezt a szép összeget? - kérdezte Rachel poharával a csekk felé bökve.

Mesmira az ujjai között szorongatott borítékra pillantott. Persze, hogy tudta, mire költi a pénzt, hiszen alig várta, hogy megkapja. Régi álmát akarta megvalósítani, de hirtelen úgy érezte, nem Rachel lesz, akinek ezt elárulja. Nem kedvelte a fiatal nőt. Pusztán kényszerűségből dolgoztak együtt. A kiadó őt jelölte ki szerkesztőnek a legutóbbi regényéhez és nem képezte alku tárgyát a döntés.

- Vannak ötleteim - válaszolta olyan hangon, hogy a másik nővel éreztesse, nem kíván erről többet megosztani.

- Talán a következő kéziratodon is közösen dolgozhatunk majd - dobta fel az ötletet Rachel.

Mesmira erősen remélte az ellenkezőjét.

- Ebbe én nem szólhatok bele - mentegetőzött. - Majd Dina eldönti, ha odakerül a sor.

Amint kiejtette a nevet, az említett hölgy máris melléjük lépett és mosolyogva megszorította Mesmira karját, ahogy a csekket tartalmazó borítékot fogta.

- Ugye milyen szép eredményt értünk el? Mondhatom, büszke vagyok. Az eladási adatok magasabbak, mint gondoltam. A példányszámfogyás nagyon ígéretes. Ahogy a kis beszédemben is mondtam, te vagy az egyik aranytojást tojó tyúkunk. Óh, bocsáss meg a hasonlatért, kedvesem! - nevetett szórakozottan. - Annyi biztos, hogy felkapott szerző lettél, az olvasók szeretik a könyveidet. Lassan főállásban kell ezzel foglalkoznod. Hagyd ott azt a céget és csak az írásra koncentrálj!

- Ezt még nem engedhetem meg magamnak - jegyezte meg Mesmira finoman.

Dina legyintett.

- Ugyan-ugyan! Még több zseniális könyv, még több pénzt hoz. Ne pazarold az idődet abban az irodában! Aki így tud írni, csakis ezzel kell foglalkoznia.

Mesmira megadóan elmosolyodott.

- Rendben. Meglátjuk.

Dina közelebb hajolt.

- Három könyv, három hangos siker. Te vagy a mi kis sztárunk.

Mesmira a poharába rejtette az arcát

Dina és a férje, Mike Weston vezették az Oraculum Kiadót. Komoly sikereket könyvelhettek el és több befutott író is foglalkoztattak. London egyik neves kiadójaként igazi nagy reklámhadjáratot engedhettek meg maguknak, így a kiadványaik eljutottak a tengeren túlra is.

Mesmira Hampton üstökösként robbant be a könyvpiacra és a diadalmenet töretlenül folytatódott. Három publikált műve lett listavezető. Ismert lett a celebvilágban, magazinokban szerepelt és interjúkat készítettek vele. A regényeiben mindig erőteljesen ábrázolta a karaktereket, nem engedte elkalandozni az olvasók figyelmét. A történetei mindig kiszámíthatatlan fordulatokat vettek, elvárásolták a közönséget. Ezzel a stílussal számtalan rajongót szerzett. Az olvasók az ő személyét azonosították a főhősnőivel, a férfikarakterekbe kicsit mindig beleszerettek a hölgyek. Rajongói oldalakat hoztak létre a közösségi portálokon és üzenetekkel bombázták, mindenféle képtelen kérésekkel, ajándékokkal. Mesmira mindezek ellenére sem érezte magát sztárnak. A végtelenségig realista volt, talán túlságosan is. Még a három regénye sikere után is megtartotta a civil állását, igaz már csak hat órában.

Az ünnepélyes kis összejövetelt Dináék az év összegzésére tartották, ahol átadták a szerzőiknek a honoráriumokat. Mesmira várta ezt a percet. Nem a pénz miatt, amit igazán nem nevezhetett csekélynek, hanem mert régi dédelgetett álmát végre valósággá változtathatta. A pénz csak eszköz, ugyan nagyon hasznos eszköz. Elért arra a pontra, amikor megengedhette magának, hogy nagyvonalú legyen. A szükségleteit már rendezte, a lakását felújította, volt egy jó kocsija, segítette a szüleit és nem volt tartozása sem a bank felé. A könyvek eladásából befolyt összegek kényelmes körülményeket biztosítottak számára. Nem volt botránnyosan gazdag, de szegény sem. Itt volt az ideje,

hogy csak úgy kedvtelésből tegyen valamit, arra költse a pénzét, amire szívből vágyik.

Kamaszkora óta rajongva csodálta a közel-keleti országok ókori romjait, a letűnt kultúrákat. Autodidakta módon minden létező információt begyűjtött. A nevezetes templomokat még tucatszor le is rajzolta. Odavágyott, egyszer az életben saját szemével akarta látni a rég letűnt több ezer esztendő romokat. Beszívni a sivatag illatát, érezni a bórén a napot, azt a napot.

Külföldi utazásai szinte kizárólag a könyvek körüli promóciós hadjáratokra korlátozódtak. A dedikálás kimerítő órái után alig maradt ideje az adott városban körülnézni.

Tökéletesen tisztába volt vele, hogy a közel-keleten egészen más törvények és szabályok érvényesek. A nők elnyomása és kizsákmányolása, a férfiak egyeduralkodó bőséget. Az ottani társadalom korlátolt szokásai és hagyományai számára elfogadhatatlanok voltak. Ugyanakkor nagyon vágyott erre az utazásra. Ez a kettősség készítette hezitálásra. Nőként egyedül nem vághatott neki az arab országnak. Túl veszélyes lett volna. Egy turistacsoporttal azonban elindult volna és egy útitárssal.

Erre a szerepre legalkalmasabb eredetileg a vőlegénye lett volna, csak hogy időközben szakítottak Richarddal. Mindketten azt hitték, hogy harminc évesen megtalálták azt az embert, akivel papíron törvényesen is elkötelezhetik magukat.

Richard Walker minden szempontból megfelelőnek bizonyult. Zsíros ügyvédi állás, régi nagypolgári család, vonzó külső, izgalmas kisugárzás. Sokáig ment is minden simán, de két év után a férfi szabadon engedte a bensőjében lakozó birtoklási vágyát. Amikor már nyeregben érezte magát, Mesmirát pedig a markában tudta, kezdett elviselhetetlenül viselkedni. Az eljegyzésig eljutottak, de az esküvő helyett szakítás lett dologból. Próbálták menteni a helyzetet, először csak időt adtak egymásnak, hogy lássák, mi lesz, kibírják-e a másik nélkül. Később ritkultak a találkozások és a telefonhívások. Mesmira sokkal jobban viselte a kapcsolat szüneteltetését, csak elvétve hiányzott neki Richard. Harminckét éves volt. Lassan ideje lett volna nyitnia más férfiak felé, ha családot akar még ebben az évszázadban. Ehhez azonban lépéseket kellett volna tennie, de ő eltemetkezett az írásban, a munkában és a baráti társaság kárpótolta, ha egyedül érezte magát.

Társat kellett találnia az utazáshoz, valakit, aki hajlandó két hetet eltölteni vele Al Jannah-ban és aki nem Richard.

- Őszintén örülök, hogy eszedbe jutottam és egyáltalán számításba vettél, de tudod, hogy nem hagyhatom itt a családomat két hétre. Ha mondjuk, csak két-három napról volna szó, eltekintve attól, hogy totál be vagyok rezelve az ottani körülményektől, még esetleg vállalnám, hogy elkísérlek - mentegetőzött Marion és szapora kiskanál csörömpöléssel megkavargatta a kávéját.

A cukrászda teraszán ültek. Három nő, három barátnő. Mesmira meghívta a hozzá legközelebb álló két bizalmasát, hogy vázolja előttük a terveit és feltegye nekik a nagy kérdést, van-e kedvük vele tartani.

Marion két kamaszgyerekekkel és egy férjjel a háta mögött sajnálkozva mentette ki magát. Mesmira nem is számított másra.

- Tökéletesen megértem. De muszáj volt megkérdeznem. Akár hárman is mehettünk volna. Milyen klassz lett volna.

- Nem akarok ünneprontó lenni, Mira, de én is passzolom ezt az utat - szólalt meg Claire, a másik barátnő.

Mesmira rápillantott.

- Pedig rád annyira számítottam.

- Mennék is, de Antonnal túl friss még a kapcsolatunk. Most éppen ezer fokon lángolunk, minden szabad percünket együtt töltjük. Nem hiszem, hogy díjazná, ha benyögném, hogy lelépek veled az arabokhoz két hétre és őt itt hagyom. És nem is akarom.

Mesmira lebiggyesztette a szája sarkát.

- Értem.

Claire előrébb hajolt felé, hogy nyomatékokot adjon a szavainak.

- Tényleg nagyon sajnálom.

Marion a galamblelkű és Claire az amazon tétován összevillantották a tekintetüket.

- Talán, ha mégis megkérné Richardot... - kezdte Marion jóhiszeműen, de Claire felemelte a kezét és közbevágtott:

- Talán?! Richard tabu. Nem emlékszel?

Mesmira a fejét rázta.

- Kizárt dolog. Képtelen lennék elviselni két héten keresztül. Ha ő és én egy légtérben tartózkodunk, abból semmi jó nem sül ki.

- Gondolod, hogy nemet mondana?

- Marion! Az égre! Dehogy! Örömmel jönne velem. Nem adta fel, hogy egyszer mégis összejövünk és ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Eszem ágában sincs hiú reményeket táplálni benne. Így is van neki elég vaskos önbizalma.

- Annyira nem rossz pasi, hogy ne bírnál ki vele tizennégy napot a mesés keleten - hunyorított Claire.

- Nagyon is jó pasi, én aztán tudom, csak nem kérek belőle többet. - Mesmira legyintett és félretolta a süteményes tányérját. - Mindegy. Majd kitalálok valamit.

- Egyedül nem mehetsz oda - figyelmeztette Claire.

- Nem leszek egyedül. A csoportban lesz rajtam kívül legalább harminc ember.

- Akkor is - kontrázott Marion. - Az egy veszélyes ország, nem kedvelik a nyugatiakat és te túl szép vagy, hogy férfikísérő nélkül mászkálj a romok között.

- Mintha az anyámat hallanám. Jól van. Ne aggódjatok! Majd hozok nektek valami csecsebecsét - mosolygott Mesmira.

- Van még időd kitalálni, mi legyen - mondta Claire.

- Ami azt illeti, már nem sok. Egészen pontosan egy hét és itt sem vagyok.

Claire rákacsintott.

- Aztán vigyázz az arab pasasokkal! Azt mondják, van bennük valami ellenállhatatlan, ha a csábításról van szó.

- Nincsenek ilyen irányú terveim. Különben sem vonzanak a sötét típusú férfiak. Nem azért megyek.

Mesmira tanácstalanul nézett az utazás elé. Kit hívjon el? Vagy inkább tényleg menjen egyedül? Richard biztosan kapható lenne rá, de éppen őt nem akarta maga mellett tudni. Nem volt iránta közömbös. Még nem csengett le benne minden régi érzelmek. Óhatatlan, hogy a mesés keleti ország hangulata és az összezártság megint közel hozza őket egymáshoz. Ő sem tudna sokáig ellenállni a férfinak. Ha pedig lefeküdnének egymással, kezdődne minden előlről, és ha valamit, hát ezt biztosan nem akarta.

Dina Weston e-mailben arra kérte, ugorjon be a kiadóhoz, hogy átnézze és aláírja a szerződést a legújabb kéziratára. Ez a fordulat előbb következett be, mint várta. Azt hitte, még van ideje és a szerkesztők csak az utazás után néznek bele az anyagba.

- Azt hittem, örülsz, hogy ilyen hamar összeállítottuk a szerződést - nevetett Dina, ahogy az irodájában ültek.

Csupa fekete bútor, fekete fényes lakk felületű falak és mindenütt óarany kiegészítő elemek vették őket körül. Az iroda hangulata féken tartott, sötét szexualitást sugárzott.

Mesmira egészen biztos volt benne, hogy ez a nő egy fenevad az ágyban és minden éjjel alaposan megtáncoltatja Mike-ot.

- Azt gondoltam, van még pár hetem.

- Az anyagod prioritást élvez, kedvesem. Nincs vesztegetni való időnk.

- Ez hízelgő.

- Mesmira, édesem! Én nem hízelgek. Ami jó, az jó. Olvasd el a szerződést, kérlek, és ha egyetértesz mindennel, írd alá!

Dina átnyújtotta a vaskos dossziét, természetesen fekete bőrkötésben és felegyenesedett.

- Magadra hagylak, hogy zavartalanul átnézhesd.
- Köszönöm, Dina.

A nő elmosolyodott.

- Ugyan! Én köszönöm.

Miután Dina távozott, Mesmira ölébe vette a szerződést és nekilátott figyelmesen végigolvasni. Már hármát aláírt, így nem volt ismeretlen számára, mikre kell odafigyelnie. A szerződés korrekt volt, tiszta és világos. Nem talált benne semmi kivetnivalót.

Éppen Dina íróasztalához hajolt egy tollért, hogy aláírja a papírokat, amikor megszólalt a telefonja. Meglepődött, hogy Richard neve jeleni meg a kijelzőn.

- Szia! - szólt bele a készülékbe.
- Hello, Mira! Van rám pár perced? - kérdezte a férfi.
- Most éppen van.
- Tudunk találkozni?
- Mi olyan sürgős?
- Először is látni szeretnék, és beszélni akarok veled.
- Nem lehetne telefonon elintézni?

A férfi halkán nevetett.

- De lehetne, csak én jobban szeretném személyesen. Hol vagy most?

Mesmira sóhajtva a plafonra emelte a tekintetét. Minél előbb túl esik rajta, annál hamarabb szabadul.

- Az Oráculumnál.
- Odamegyek érted. Várj meg!
- Richard!
- Kérlek!
- Jó, de igyekezz!
- Pár perc és ott vagyok. - azzal Richard ki is nyomta a telefonját.

Mesmira aláírta a szerződést, összecsapta a mappát. Dina éppen ekkor lépett be. Átnyújtotta neki a dossziét.

- Tehát újra Rachel? - kérdezte félrehajtott fejjel.

- Igen. Tisztában vagyok vele, hogy nem a kedvenced és nem bírod a kritikus oldalát. Megküzdötök egymással, de a végén mindig remekmű születik és ez számít. Rachel szakmai hozzáértése megkérdőjelezhetetlen - magyarázta Dina.

- Az lehet, de nehéz elviselni az okoskodását és az émelyítő kioktatásait. Sajnálom, de ez az igazság.

- Lazíts, drágám! Próbáld nyitni felé és ne vedd magadra a megjegyzéseit!
- Örökösen fikázza a munkámat, mindenbe beleköt. Kín szenvedés vele dolgoznom.

- Mesmira, elárulom neked, hogy Rachel imádja a könyveidet. Ő kérte, sőt, valósággal könyörgött, hogy ezt a munkát is nekiadjam.

- Komolyan? - Mesmira egy pillanatra őszintén meglepődött.
- Ha mondom. Kezeld könnyedebben és kezdjete dolgozni, amint lehet!
- Igaz is! Nem leszek itthon pár hétig. Elutazom vakációzni Al Jannah-ba.
- Hová?
- A közel-keletre.

- Édes istenem! Hát akkor kellemes utazást és vigyázz magadra!

Mesmira kiperdült a folyosóra, ahol rögtön Rachelbe ütközött. A fiatalnő széles mosollyal várta.

- Nos? Mit szólsz? Megint együtt dolgozunk.

- Remek. Gyepálhatjuk egymást - mondta Mesmira és igyekezett semleges képet vágni.

- Jó lesz, meglátod. Összecsiszolódtunk, ismerjük egymás vérmérsékletét és tűrőképességének határait.

Mesmira ezt közel sem érezte ugyanígy, de próbált könnyed maradni. Dinának igaza van,

kénytelen lesz alkalmazkodni a körülményekhez. Talán akkor könnyebb lesz elviselnie ezt a nőt.

- Elutazom. Amikor visszajöttem, majd felhívlak és egyeztetünk. Jó így? - kérdezte.

- Ó, tényleg? Hová mész?

- Al Jannah-ba.

Rachel arca felderült.

- Hisz ott rengeteg szép régi rom van! Kábulat, micsoda gazdagság van abban az országban. Az a sok gyönyörű épület és mecset. Az olajsejkek iszonyatosan gazdagok. Remek választás. Kivel mész?

Mesmira töprengve pillantott rá.

- Csoporttal. Nincs útitársam. Eredetileg egy barátnőmmel mentem volna, de ... Rachel, nincs kedved velem tartani? Két hét. A szállások első osztályúak.

Miért is ne lehetne ő az? Talán enyhül az iránta táplált ellenszenve. Amúgy sem kötelező minden percüket együtt tölteni az út során - gondolta magában.

Rachel zavarában nevetett.

- Nahát! Nem is tudom, mit feleljek.

- Gondold át! Vendégem vagy, a szállást és a repülőjegyet én állom. Neked csak a költőpénzt kell hoznod. Persze megértem, ha nem tudsz ilyen hirtelen elszabadulni.

- Mikor van az indulás?

- Négy nap múlva.

Rachel összevonta a szemöldökét.

- El kell rendeznem pár dolgot és szabadságot kérnem Dinától. Adj egy kis időt!

- Természetesen - bólintott Mesmira. - Majd hívj, ha eldőlt!

Magában elkönyvelte, hogy Rachel úgysem tud négy nap alatt elkészülni az utazásra és nagy valószínűséggel, egyedül kell mennie.

Rachel pillantása elsiklott róla, valahová a háta mögé és az arca ellágyult, szeme felcsillant. Hirtelen egy kéz kulcsolódott Mesmira csuklójára és finoman megszorította.

Összerezent és hátrafordult.

- Richard! A frászt hozod rám - szakadt ki a sóhaj belőle.

Magas férfi állt szorosan mögötte és mosolyogva nézett le rá. Tejeskávé színű szemében csibészesség villogott. Meleg barna haja éppen hogy eltakarta a füleit. Kifogástalan öltönyt viselt és hozzá krémszínű inget. Richard Walker ügyvédúr, Mr. Perfekt vonzó ember volt és ezt csak fokozta határozott fellépése.

Rachelre csupán egy udvarias pillantást vetett és a lány már olvadozott is, pedig nem először találkoztak.

- Hello Rachel!

- Richard! Micsoda váratlan meglepetés! Hogy vagy?

- Kiválóan. Mesmiráért jöttem - felelte a férfi és már vissza is fordult a volt menyasszonyához. - Végeztél? Mehetünk?

Mesmira bólintott.

- Igen.

Richard belékarolt és kivezette a folyosóról, át a lobby és elhagyták az épületet. Odakint az élesen szikrázó napsütéssel és hőséggel tombolta ki magát a nyár. Mesmira elhúzta a karját a férfitől és megtorpant a járdán.

- Elárulnád, hová megyünk?

- Beszélgetni szeretnék.

- Tessék, itt vagyok.

Richard szelíden mosolygott.

- Nem itt. Ülünk be valahová! Jól esne egy hideg ital.

- Rendben.

Az étterem kellemesen árnyékos sarkában nézett ki egy asztalt maguknak a férfi. Húsítóket rendelt mindkettejüknek. Mesmira az asztalra fektette az összekulcsolt kezeit és várakozóan nézett.

- Tehát?

- Ne siettess! Örülök, hogy látlak. - Richard ráérősen kiitta az italának felét. - Nagyon csinos vagy. Sőt, gyönyörű!

- Ne hízelegj! - hunyorított Mesmira.

- Talán új fejlemény van, azért voltál az Oráculumnál?

- Új szerződést írtam alá. Kiadják a következő regényemet is. Hamarosan megkezdjük a csiszolását Rachellel.

A férfi felvonta a szemöldökét. Ismerte az exe véleményét a szerkesztőlányról.

- Éppen vele?

Mesmira sóhajtott.

- Ez van. Dina szerint, ő a legmegfelelőbb. Majd csak túlélem valahogy.

- Sok sikert és türelmet hozzá, drágám!

- Köszí - nevetett Mesmira.

- Én valami sokkal kellemesebb ajánlattal állok elő. El szeretnék csalni egy jacht túrára a jövő hétre. Remekül szórakozhatnánk. Ha jól sejtem, nem voltál még idén nyaralni.

Mivel a lány csak hallgatta és nem kezdett tiltakozni, folytatta:

- Hatan lennénk összesen és egy-két matróz. Az egyik barátom hívott meg és én téged vinnélek. Gondolj bele! Csak hajóznánk, élveznénk a nyugalmat, a békét. Igazi hedonizmus.

- Vonzó ajánlat - szólalt meg Mesmira.

- Ugye, hogy az? - Richard kissé közelebb hajolt és úgy nézte az arcát, zöld szemét. - Jót tenne nekünk, ha megint többet lehetnénk együtt.

Mesmira állta az igézőnek szánt pillantást.

- Nem szándékozom feltámasztani a régi tüzet.

- De szépen mondtad.

- Richard! Komolyan beszélek.

- Talán van valakid?

Mesmira elfordította az arcát, a teremben ücsörgő többi vendégre nézett, majd megint a férfira.

- Nincs.

- Akkor mi a gond? Hiányzol - megérintette a nő kezét az ujjai hegyével és nagyon finoman megcirógatta. - Nem teszek semmi olyasmit, amit nem akarsz, csak amennyit megengedsz.

- Ez máris nagyon veszélyesen hangzik.

Richard halkán nevetett. Mesmira bőre megborzongott a karján, majd ez a csiklandozó érzés felszaladt a nyakszirtjén, onnan a fejbőrére. Olyan volt ez, mint régen. Kettesként ülnek egy étterem csendes sarkában összebújva, a férfi ujjai az övéivel játszadoznak és újra kezd apró picike szikrákat pattogatni a levegő körülöttük.

- Nézd, bármennyire csábító ez a hajókázás, passzolnom kell.

- Na, ne rontsd el a játékot!

- Eszemben sincs, de akkor én már nem leszek az országban. Elutazom.

A férfi meglepett képet vágott.

- Szabad megkérdeznem, hová?

Mesmira kissé félredöntötte a fejét.

- Ne bolondozz! Miért ne tudhatnád? Keletre megyek.

Richard kettőt is pislogott.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy...?

Mesmira bólintott. A férfi tisztában volt az ősi világok iránti rajongásával, olyannyira, hogy eredetileg a nászútjukat tervezték Al Jannah-ba. Aztán ahogy az esküvő elmaradt, úgy az utazás is.

- Szóval, végül odamész és nélkülem.

A nő a poharába meredt.

- Megajándékozom magam ezzel az úttal. Élvezni akarom a pénzt, amit megkerestem és nem utolsó sorban adatokat, képeket és élményeket gyűjtök a következő történetemhez.

- Mindig azt hittem, hogy kettesben megyünk oda - dűnnyögte Richard komolyabban. - Kivel mész?

- Csoportos útra fizettem be.

- Úgy érted, nem lesz veled senki? - húzta össze a szemöldökét a férfi.
- Most mondom, hogy csoportos út - válaszolt Mesmira lassan, tagoltan.
- Nem engedlek oda egyedül, Mira. Ezt most verd ki a fejedből!

A nő lassan hátradőlt a székén és határozottan nézett rá.

- Ha elfelejtetted volna, szakítottunk. Nincs semmilyen jogod beleszólni az életembe. Azt teszek, ami nekem tetszik, nem kell tekintettel lennem rád.

- Óvni próbállak egy esztelenségtől. Kiszolgáltattott leszel abban az országban. Soha egyetlen arabban se bízz meg! Ezt komolyan mondom.

- Kiváló hotelekben vannak a szállások, idegenvezetőnk lesz és szigorú program szerint haladunk. Minden múzeumi belépő és egyéb szarság előre ki van fizetve. Betartjuk azokat a francos szabályokat, viszek kendőt a fejemre, nem mutogatom a dekoltázsomat - hadarta Mesmira.

- Pedig álomszép - vágott közbe a férfi fél mosollyal. - Mikor indulsz?

- Négy nap múlva.

Richard egy pillanatra elnémult. A jelek arra utaltak, hogy töpreng.

- Az túl rövid idő. Akárhogy nézem, nem tudom addigra átcsoportosítani a dolgaimat.

- Minek?

- Hogy veled menjek.

Mesmira elképedt és hirtelen nyitott tenyérrel nagyot csapott az asztalra. Többen odakapták a fejüket.

- Ez az! Ezért nem tudok veled élni. Azt kellett volna kérdezned, hogy esetleg nem szeretném-e, ha te kísérelnél el. Ne hozz döntést helyettem és főleg ne a megkérdezésem nélkül! Nem akarom, hogy velem gyere.

Richard röviden biccentett.

- Oké. És miért nem?

- Nem akarok megint beléd szeretni. - Mesmira szomorkás mosollyal nézett a szemébe. - Még egyszer nem bírom ki a szakítást, márpedig együtt sem megy.

Richard átnyúlt érte, tenyerébe fogta az arcát és magához húzta.

- Életem legnagyobb baklövése volt, hogy elengedtelek és nem harcoltam érted. - puhán megcsókolta Mesmirát.

- Most is harcolsz a magad eszközeivel - súgta a nő a csókból szabadulva.

Richard eleresztette.

- Készen állok néhány komoly kompromisszumra.

- Én viszont már nem.

Este lett, mire Mesmira hazaért a csendes külvárosi otthonába. Kétlakásos társasház egyik felét birtokolta. Barátságos hangulatot árasztó, szépen berendezett otthonná alakította a tágas szobákat. Ez volt az ő birodalma, a fellegvára.

Alighogy lerúgta a cipőit, megszólalt a telefon a táskája mélyén. Könyékig belekotort a batyuba és sikerült az ujjai közé csípni a mobilt.

Rachel feszültségtől a szokásosnál kissé magasabb hangon szólt bele.

- Szia! Én vagyok. Bocs, hogy most hívlak, de még ma szólni akartam, hogy el tudok utazni veled. Sikerül mindent elrendeznem addigra.

- Tényleg? - Mesmira meglepve eresztette le a hátsóját a kanapéra. - Ez remek.

- Állatira izgulok. Nem vagyok a hirtelen döntések embere, de egy ilyen lehetőséget nagy butaság volna kihagyni.

- Rendben. Gyorsan elmondok pár dolgot, aztán holnap bemegyünk az utazási irodába - mondta Mesmira, és sorolni kezdte a részleteket az úttal kapcsolatban.

Indulás előtti estén Mesmira a szüleinél vacsorázott. Carla, az édesanyja addig nem nyugodott meg, míg nem látta, hogy a lánya eleget evett. Mesmira már a vacsora felénél tiltakozott, hogy elég neki a sok jóból, de hiába. Nem szabadulhatott olyan könnyen a szülői törődés alól.

Az apja, Mitch Hampton csupa praktikus tanáccsal látta el az utat illetően. Mesmira megadóan tűrte, hogy kicsit megint gyerekként bánjanak vele.

- Kérlek szívem, nagyon vigyázz magadra! Légy nagyon óvatos és ne állj le senkivel a bazárban! Ne távolodj el a csoporttól és jól rejtse el a pénzedet meg az útleveledet! - kérte Carla.

- Anyu! Nem kell a számba rágnod mindent.

- Akkor leszek nyugodt, ha visszajöttél.

- Ne izgulj! Rendszerben lesz minden. Alig várom, hogy saját szememmel láthassam Al Jannah nevezetességeit. Magamba szívom azoknak az ősi helyeknek a hangulatát. Rohadt sokba kerül ez a nyaralás, úgyhogy fenéig ki akarom élvezni - hunyorított a lány.

- Érezd jól magad!

- A szállodákban is lesz Internet, ha sikerül, küldök majd fotókat.

Carla megigazította a lánya hosszú haját, aztán puhán megölelte.

- Apád reggel kivisz a reptérre, én meg itthon malmozva számolom az órákat, míg landol a géped.

- Meglátod, milyen hamar eltelik ez a két hét és már itt is vagyok. És még van valami, ami Al Jannah mellett szól. Ott aztán egy lesifotós sem csinál rólam gáz képet. Ott nem ismernek fel, nem tudják, ki vagyok. Totális névtelenség és szabadság.

Második fejezet

Mesmira óriásit tévedett. Már a csoportban akadtak, akik körülöngták és autogramot kértek tőle. Az inkognitója itt ennél a pontnál ugrott is.

Rachel irányába tanúsított türelme csaknem teljes négy napig állta a sarat. Bármiről is beszélt a végén mindig az volt a mondanivalójának a lényege, hogy ő mindent jobban tud, mindenkinél okosabb, tájékozottabb és csak az a tökéletes, amit ő annak tart. Ezzel a kiállhatatlan és ijesztően buta viselkedésével gyakorlatilag a valamennyi felmerülő beszédtemát megmérgezte. Miközben azt képzelte magáról, hogy szikrázó intellektusával elkápráztatja az útitársait, annyit ért el, hogy lassan mindenki igyekezett elkerülni a társaságát. Mesmira nem hitte el, hogy valaki képes ennyi meggondolatlan sületlenséget összehordani a világ legszilárdabb önbizalmával.

Zabos volt Rachelre már alaphól, amiért eltúlzott kritikus hangnemben folyton leminősítette az írásait. Hidegvérrel ízekre szedte és felkoncolta a kéziratot, és ez a legjobb szándékkal sem volt hízelgőnek nevezhető. Nem igazi barátság volt az övék, inkább amolyan a helyzet szülte kényszer összetartás.

A turistacsoport lelkesen zárandokolta végig az összes látványosságot kezdve a lélegzetállító Devillas-i hegyi templomromtól a Parvos fennsíkon fekvő ősi város maradványain át a kihagyhatatlan sivatagi tevelésig és a nagy kedvencig, Messar mérhetetlenül gazdag és színes bazárjáig.

Az állandó hőség és a tempó, amit az idegenvezetőjük diktált valamennyijüket kifárasztotta a nap végére. Esténként a vacsorát követően csak kimerülten kókadoztak és mire megérkezett a hűvös, nem vágytak másra, mint aludni.

Al Jannah a modern közel-kelet egyik meghatározó birodalma volt. Az ország neve Mennyországot jelentett és ez nem csupán képletesen volt igaz. Az olajban és aranyban gazdag területek a vezető arab nagyhatalmak közé emeltél Al Jannah-t. A szomszédos Ománhoz és az Egyesült Arab Emírátsokhoz hasonlóan pazarló gazdagság jutott a sejkek osztályrészéül. A vagyonosok kiszolgálása pedig a szegényebb rétegnek adott megélhetést. Haladó ipari országgént Al Jannah egyre előkelőbb pozíciót töltött be a nemzetközi gazdaságban. A modernizációval szöges ellentétben bizonyos ősi szokások, törvények és tradíciók nem változtak. Az iszlám vallású országban szigorú belső rend uralkodott, ahol nem tűrték a külső kéréstlen beavatkozást.

Al Jannah-ban a király foglalta el a legfőbb vezetői pozíciót, de nem egyedül irányított. Befolyásos politikusokkal, üzletemberekkel és szakértőkkel bátyázta körbe magát, akikkel közösen elnökölt. A vallási vezetőket nem eresztette a hatalom közelébe, de a véleményüket kikérte.

Az országot a férfiak uralták minden lehetséges téren, amint minden más arab országban is. Teljhatalommal bírtak a családjuk felett, ők rendelkeztek az asszonyok és a gyerekek sorsával.

A férfiaknak ebben a társadalomban minden szabad volt, a nőknek alig valami. Az iszlám útmutatása biztosította, hogy a feslett nyugat romboló ideái ne találjanak el Al Jannah-ba és ne

mérgezzék meg a közmorált. Ez közel sem jelentette, hogy a helyiek ne követték volna a világ modernizációjának vívmányait. Különleges kettősség jellemezte az országot, egyszerre voltak jelen az ultramodern villogó márványpaloták, bevásárlóközpontok, szállodasorok, luxusvillák és a sivatagi falvak, ahol puritán módon éltek a valaha volt beduinok leszármazottjai.

A turisták számára egzotikus és titokzatos világot jelentette Al Jannah és ebben jelentős szerepet játszottak a több ezer esztendő romok szerte az országban. Akit nem érdekeltek az ősi kövek, azok is bőségesen ámuldozhattak a csodás márványpalotákon, mecseteken az épületeket díszítő művészi csempéken, faragványokon.

Az ország kérlelhetetlenül forró éghajlata miatt praktikus és lenyűgöző építészettel és belső térkialakítással védekeztek a hőség ellen. A kézműves mesterek káprázatos alkotásai díszítettek minden épületet és teret. Ez volt az ország, ahol turistaként meg kellett nézni minden látványosságot, kiélvezni a kelet varázslatos hangulatát, megmerítkezni a misztériumában, azután szépen hazamenni a demokráciába. – Mesmira legalábbis így érezte.

Az első hét letelte után sokkal könnyedebbnak érezte magát, mint az elmúlt pár évben bármikor. Máris annyi élménnyel lett gazdagabb, hogy attól tartott nem fog mindenre pontosan emlékezni.

A következő hét egyik izgalmas programját már nagyon várta, a kirándulást le délre, a sziklás sivatagi tájra, ahol a vörös Asuna emlékhely állt. A sírhelyet egy mesésen gazdag úr emeltette elhunyt felesége emlékére, ami azért is volt különleges, mert Al Jannah-ban a régmúltban sem volt szokás az asszonyokat bármilyen formában dicsőíteni. Ez csakis a férfiak privilégiuma mind a mai napig.

Létezett egy hasonlóan káprázatos építmény Indiában, amivel egy férfi a szerelmének állított örök emléket, de amíg a Taj Mahal négyszáz éves volt, az Asuna emlékhely kétezer ötszáz. Műalkotás vörös márványból és mázas kerámiából épült, arany díszítésekkel. Mesmira saját szemével akarta látni, amit az idő és a sírablók, no meg a szuvenír gyűjtő turisták meghagytak belőle.

A sírhely kétszázötven kilométerre volt és az utat busszal kellett megtenni. A csoport előtte két nap pihenővel készült az újabb kalandra. A fakultatív program Rachelnek és Mesmirának a bazár alapos felderítését jelentette.

A nyüzsgő emberforgatagban igyekeztek nem eltávolodni egymástól. A sok turista mellett rengeteg helyi lakos is vásárolt, könnyű vászonöltönyös üzletembertől kezdve a hagyományos viseletbe öltözött arabokig.

A két fiatal nő nem tudta nem észrevenni a feléjük irányuló érdeklődő, olykor kifejezetten toladó férfitekinteteket. Feszélyező volt úgy vásárolni, hogy közben minden árusnál egy tucat arab bámulja őket. Ennek ellenére igyekeztek nem odafigyelni, inkább a portéákkal foglalkoztak. Apró kis ajándékokat vásároltak, jobbára csak nézelődtek. A kínálat túlszárnyalta a képzeletet.

Rachel szőkére festett hajával felhívta magára az arab férfiak figyelmét. Láthatóan hízelgett neki, hogy tetszést arat és olykor nevetgélve lesett körbe. Mesmira nem örült, amikor észrevette, hogy hajlamos a flörtölésre. Akaratlanul is hallotta a fejében Richard figyelmeztető szavait. Lopva körülnézett, mintha csak futólag tenné. Több olajosan sötét szempár leste őt is. Mit láthattak? Két nyugati nő, férfi kíséret nélkül és szórják a pénzt. Testre simuló pamutpólót viselnek, szűk nadrágot, az arcuk, nyakuk, karjuk fedetlen. Nevetgélnek, könnyedén szórakozva válogatnak.

Felemelte a kezét, hogy a hajába tűzött napszemüvegét az arca elé eressze és elrejtőzhessen mögé. A tekintete találkozott az egyik hagyományos viseletű férfiéval. A fickó az egyik üzlet oldalsó falához döntött háttal állt és őket nézte. Pontosabban őt. A fejkendő takarásában szinte semmi sem látszott az arcából. Mesmira félrekapta a fejét, az orrára lökte a napszemüvegét.

- Nézd csak, milyen szép ezüstök vannak ott! – hallotta Rachel ujjongását.
- Elég vacakot vettünk már. Menjünk vissza a hotelbe! – ajánlotta.
- Várj Még egy picit! Nézzük meg azokat az ezüstékszereket!
- Rachel! Nagyon lemaradtunk a többiektől.

A lány vállat vont.

- Na és? Mégis mi bajunk történhet itt a zsúfolt utcán?

Mesmira bosszúsan követte a kiszemelt árusig. Legszívesebben megrángatta volna a nyakát, hogy

kicsit kapjon észbe. Ő is odalépett az ezüstöket megnézni. Mind gyönyörű kézműves munka volt, egyedi mintázattal. Talált egy álomszép gyűrűt. Az árus ragaszkodott hozzá, hogy felpróbálja. Éppen illett az ujjára. A széles gyűrű kacsokkal és finoman kidolgozott indákkal ölelte körbe az ujját, a foglalatban nagyobbacska csiszolt füstquartz kő villogott. Mesmira már-már ráállt, hogy megvásárolja, de az ára olyan magas volt, hogy inkább fájó szívvel lemondott róla. Már így is túl sokat költött. Lehúzta a gyűrűt és visszaadta a boltosnak. A férfi néhány hadaró körmondattal próbálta meggyőzni, de ő nem értette, mert jobbára arabul beszélt. Aztán Rachel elvonta az árus figyelmét, mert ő viszont kiválasztott egy karperecet és alkudozni kezdett rá.

Mesmira elhátrált, hogy tovább induljon az üzlettől, amikor észrevette, hogy egy magas arab férfi áll mögötte. Összerándult, magához szorította a táskáját, de mire felnézett a fickó már elment, csak a távolodó hátát látta és a fejére tekert kendőt. Ugyanaz volt, aki az imént bámulta? Nem volt benne egészen biztos.

Hamar ellenőrizte, hogy mindene megvan-e és nem hiányzik a pénze meg az útlevele. Ezek nélkül elveszett ember lenne az országban. Szerencsére mindent rendben talált. Zakatoló szívét igyekezett lecsendesíteni, de az arca továbbra is tüzelt a feszültségtől.

- Rachel! Ha most azonnal nem jössz, én itt hagylak, és kurvára nem érdekel, hogyan jutsz vissza a szállodába! - szólt rá a másik nőre.

- Jól van, nyugi! Megyünk már. Ne izgulj! - nézett rá Rachel.

- Az előbb majdnem kizsebeltek.

- Kicsoda? - forgatta a fejét a szőke lány.

- Egy arab pasas.

- Hol van?

- Már elhúzta a csíkot. Mégis mit hittél? Itt fog szobrozni?

Rachel megadóan sóhajtott.

- Oké, menjünk!

Este a vacsora ideje alatt a szálloda műsorral szórakoztatta a vendégeket. Színes könnyű viseletben hastáncosok tekergőztek pergő dobok lüktető ütemére. Látványosan tekergették minden testrészüket, ringatták a csípőjüket, vállaikat, keblüket. Mesmira látott már ilyent, mégis őszinte csodálattal figyelte az előadást. Úgy tippelte, hogy a táncosnők olyan izmokat mozgatnak játsszi könnyedséggel, amilyen neki talán nincs is, vagy alszik, esetleg elhalt, mert sosem használta.

Rachel iránt érzett bosszús hangulata elpárolgott. Talán mégis inkább Richarddal kellett volna jönnie? Az ilyen kellemes esték, az ország szépségei és a férfi vonzereje biztosan sokat lendítettek volna kettejük viszonyán. De pontosan tudta, amint visszatérnek a jó öreg Britanniába, minden elszürkül és a gondjaik ismét felszínre kerülnek.

Fáradt volt, az egész napos bazarban való mászkálástól sajgott a talpa, égett a bőre. Nem értette Rachelnek miért nincs semmi ilyen nyűgje. Csak azért, mert nyamvadt három évvel fiatalabb nála?

Másnap korán reggelre ütemezték az indulást a távoli Asuna mauzóleumhoz. Órákig a buszba zárva, keresztül a forró sivatagos terepen, igazi megpróbáltatásnak ígérkezett. Azonban Asuna nyughelyét előben látni, és nem fényképről valami útikönyvben, Mesmira számára minden kényelmetlenséget megért.

Az első kínos meglepetés reggel a gyülekezőhelyen érte a csoportot. A modern turistabusz helyett egy ósrégi lerobbant csotrogány várta őket, amiben nemhogy légkondicionáló, de wc sem volt.

A hangos háborgással és a másik buszra vonatkozó követeléseikkel semmire sem jutottak. Többen is kijelentették, hogy márpedig ők ezzel a tálolmánnyal nem mennek sehova. Csakhogy a szállodába nem térhettek vissza, a következő lefoglalt és kifizetett hotel, ahová az útiterv szerint el kellett jutniuk az Asuna emlékmű után volt még legalább száz kilométerre. Még egy hét volt vissza a körútból, fele programon voltak csak túl, és a britekről köztudott, hogy nem herdálják el a pénzüket.

Némi pattogós vita után arra az elhatározásra jutottak, hogy felszállnak arra a barátságatlanul festő buszra és nekivágnak az útnak.

Mesmira örült a döntésnek, ő nem akarta kihagyni Asunát egy kis váratlan nehézség miatt.

Negyven perc után aztán újra átgondolta a dolgot. A sivatag égető homokján tekergőzött a spártai

egyszerű betonút. Felettük a szikrázó nap, körülöttük homok, néhol egy sziklacsoport és a kibírhatatlan hőség. A buszban forróságtól fulladoztak az utasok.

Mesmira kitartóan legyezte magát egy szállodai prospektussal. A hátán, ülepén és végig a combján átnedvesítette a verejték a ruháját, ahol érintkezett az üléssel. Haját copfba fogta és feltekerte a feje tetejére, de így is az egész fejbőre izzadt. Rachel nagyokat sóhajtozott mellette és nem spórolt az ásványvízével. Beszélgetni sem volt kedvük a levegőtlen térben, csak némán zötykölődtek és a nem túl változatos tájat nézték.

Közel másfélórája voltak úton, amikor a jármű rángatni kezdett és furcsa hangokat adott ki. Az arabsofőr lendületes kormányzással igyekezett az úton tartani a buszt. A kerregő hang egyre erősebben szólt, aztán hörgött egyet a motor és meg kellett állniuk. A sofőr és az idegenvezető hangos vitába kezdtek, arabul ordibáltak egymással és közben vehemensen hadonásztak.

Amíg haladtak a félrehúzott ablakokon jutott be némi levegő, még ha meleg is, de most, hogy egyhelyben rostokoltak a tűző napon, tikkasztó lett a hőség és elfogyott az oxigén. A túravezető fickó vörösén lángoló arccal közölte a társasággal, hogy a busz lerobbant és le kell szállniuk. Közfelháborodás és még nagyobb hangzavar támadt. Több hölgy ájulni készült, a férfiak gyöngyöző homlokkal ordibáltak.

Káromkodva léptek ki a száraz hőségbe. A buszvezető közben rádión beszélt, segítséget kért. Miután befejezte, újra az idegenvezetővel vitáztak. A férfi fejét ingatva, dühösen toporgott, aztán a csoporthoz fordult.

- Hölgyeim és uraim! Ez a csotrogány nem megy tovább. Azt ígérték, hogy elindítanak egy másik buszt, ami elvisz minket. Kérek mindenkit, szedjék le a poggyászaikat! - mondta az idegességtől érdes akcentussal.

- Megőrültek?! Itt szobrozzunk a napon? - kiabálta valaki ingerülten.

- Kérem, uram!

- Ember! Negyvenkét Celsius van és minden órával emelkedik a hőmérséklet - szólt közbe egy másik férfi.

Ismét hangzavar támadt, az idegenvezető próbálta visszavenni a szót.

- Menjünk mindannyian a busz másik oldalára, ahol még van egy kis árnyék! Takarják le a fejüket és osszák be az ivóvizüket! Másfélórája indultunk el, ez azt jelenti, hogy ugyanennyi idő alatt érhet ide a pótbusz. Kérem, mellőzzük a vitát! Nincs értelme. Mindannyian kelepcében vagyunk. Nincs miért kétségbeesni, a segítség megérkezik.

A csomagjaikra ülve várahoztak. Mindenféle papírokból, újságokból csináltak legyezőt maguknak, azzal próbálták elviselhetőbbé tenni a helyzetet. Mesmira a bazárban vásárolt széles kendővel takarta le magát. Semmi kedve nem volt a zsörtölődő utastársaival együtt szapulni a szervezést és az utazási irodát. Ennyit ki fog bírni, nem engedi a kedvét szegni.

Rachel a szandálos lábával dobolt a homokos betonon. Szőke hajára egy fehér pólót terített, de így is pokoli melege volt. Előre hajolt, könyökét a térdére támasztotta és a hullámozó távolba meredt.

- Mindaddig képes vagyok higgadt maradni, amíg nem kell pisilnem - jegyezte meg. - Fogalmam sincs, itt hová lehetne félrevonulni.

Mesmira felemelte a karját és jobboldalra mutatott.

- Ott, alig kétszáz méterre van egy kisebb szikla, vagy inkább kőrakás. Alkalmasnak tűnik - vigyorgott.

- Szerinted ez szórakoztató? - pillantott rá Rachel.

- Kicsit az.

- Furcsa, hogy cseppet sem vagy ideges, mint a többiek - mondta Rachel.

- Látni akarom Asunát. Nem érdekel, hogy itt kell dekkolnom érte egy keveset. Amikor egy hét múlva hazaérünk, a sok szépségre és izgalomra szeretnék emlékezni és nem a bosszúságokra.

Rachel előszedte a fényképezőgépét és Mesmira felé fordult vele, ő azonban eltakarta a blendét a tenyerével.

- Ne! Ha lehet, ne a szétolvadt fejemet örökítsd meg!

- Oké. A síremléket akarom fotózni. Hogyan voltak képesek a sivatagon át azt a rengeteg vörös

márványt meg mindent odacipelni?

Mesmira vállat vont.

- Azt hiszem, a nagyúr kitalálta az építkezést, mert megtehetette és amúgy is ráértek. Nem igazán ismerték a stressz fogalmát.

- Rendes pasi lehetett, hogy ilyen álomszép mauzóleumot épített a feleségének. Nagyvonalú gesztus. Mondjuk, azért én jobban örülök, ha életemben becsülnek meg és halmoznak el ajándékokkal, minthogy a halálom után értékeljenek a férfiak.

Mesmira halkan nevetett. Arra gondolt, hogy Rachel olykor tud szórakoztató is lenni, amikor megfeledkezik az egójáról.

- Igazad van, de az igazi szépség az egészben, hogy nem csupán a szerelmének állított emléket. Ebben az országban a nőket elnyomják, semmibe veszik. Árnyakként élnek a férjeik mögött. Ez az ember mindenki előtt nyíltan felvállalta az érzéseit az elhunyt asszonya miatti fájdalmát, a szerelmét.

- Vagy csak rohadt gazdag volt és ezt is megengedhette magának - szólt közbe Rachel.

Mesmira megrázta a fejét.

- Ó, nem. Csupán pénzzel nem hozhatsz létre ilyen káprázatos művet. Mintha csak azt vágta volna a többi férfi arcába, hogy igen, én nem törődöm a hagyományokkal, szerettem a feleségemet és azt akarom, hogy mindenki tudja és tisztelje őt. Láttad a helyi csajokat a hosszú fekete lebernyegekben? Elveszik tőlük az alapvető jogot, hogy kimutathassák a nőiességüket.

- Azért sok a modern nő, nem mindenki visel abaját és hidzsabot - mondta Rachel.

- Nagyvárosokban nem. Ott már modernebbek és nyitottabbak az emberek, változnak a szokások, de nem tudhatjuk, otthon a zárt ajtók mögött mi zajlik.

Rachel a társaik felé kapta a tekintetét. A többiek izgatottan mutogattak a távolba. Az úton járművek közeledtek, de nem a várva várt felmentő busz, hanem legalább három kocsi. Nagy sebességgel jöttek, vaskos porfelhőt rángattak maguk mögött.

Bárkik voltak is, mindannyian remélték, hogy van náluk ivóvíz és ki tudják segíteni a csoportot. Ilyenkor mindenki önkéntelenül azonnal szomjas lesz és a szájpaddlására tapad a nyelve.

A kocsik egyre kivehetőbbé váltak. Két jeep volt és egy kisebb furgon. Már mindenki talpon volt és kezükkel beárnyékolta szemmel lesték az érkezőket. Többen kijelentették, hogy ők majd felkérérdzkednek a kocsikba és előre vitetik magukat. De nem ám Asunához, hanem a következő hotelbe. Látni sem bírják a sivatagot. Légkondicionált szobát, hűvös tusolást és medence szélén vedelt koktélokot emlegettek.